

VViggo magnæ fortitudinis adolescens, in regia Roluonis ob uirtutes anno mundi 3230 in magno pretio extitit. Itaq; rex eum ingenti armillæ dono profecutus est. Ea armilla Vuigo dexterâ excultam extollēs, laeuam pudoris causa post tergum reflexit. Rogatus cur id faceret: respondit, inopem manū, nulloq; cultus beneficio gloriantem ad aspectū reliquæ uerecundo paupertatis rubore perfundi. Itaq; Roluo alterâ eius manum simili ornamento decorari iussit. Nec Vuiggoni rependendi beneficij cura defuit: siquidē arctissima uoti nuncupatione pollicitus est, si Roluonem ferro perire cōtingeret, sese suis manibus ultionem ab eius interfectori-

bus exacturum. Olim enim ingressuri curiam pro ceres, famulatus sui principia alicuius magnæ rei uoto principibus se obligabāt, uirtute tiro cinium auspicientes. Cum itaq; postea Roluo cum suo agmine dolo à Hiarthuario trucidatus esset, atq; ex fortissimis athleticis solus Vuiggo superesset, Hiarthuerus Vuiggonem rogauit, an posthac sibi militare uellet, eiq; magnum munus obtulit. Annuenti destriçtum, pro more, gladium exhibet. Ille cuspidem refutās capulū petit, hunc morē Roluoni in porrigēdo militibus ense extitisse præfatus. Olim enim se regū clientelæ daturi tacto gladij capulo obsequiū polliceri solebant. Eo pacto Vuiggo capulum complexus, cuspidem perouantem Hiarthuerum transegit, ultionis compos, cuius Roluonis ministerium pollicitus fuerat. Verū ipse postea militum concursu quoq; interfectus est. Clarum & memorabile exemplum, quod Vuiggo fortiter uoto expleto, mortē sponte complexus fuerit, et sua uirtute mensas sanguine tyranni conaspererit. Sic eadem dies Hiarthuerei regnum peperit & finiuit. Sax. Gram. lib. 2.